

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Michaela Pažitného, Ph.D., a soudců Mgr. Petra Krause a JUDr. Jana Eliáše, Ph.D., v právní věci žalobkyně [redacted] narozené [redacted] bytem ve [redacted] zastoupené JUDr. Romanem Heydukem, advokátem se sídlem v Brně, Jaselská 206/27, za účasti: **1) Lesy České republiky, s. p.**, se sídlem v Hradci Králové, Přemyslova 1106/19, identifikační číslo osoby: 42196451, **2) Česká republika - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, se sídlem v Praze 2, Rašínovo nábřeží 390/42, identifikační číslo osoby: 69797111, **3) Krajská správa silnic Libereckého kraje, příspěvková organizace**, se sídlem v Liberci, České mládeže 632/32, identifikační číslo osoby: 70946078, zastoupená Mgr. Vlastimilem Škodou, advokátem se sídlem v Děčíně, Řetězová 195/2, **4) Národní památkový ústav, státní příspěvková organizace**, se sídlem v Praze 1, Valdštejnské náměstí 162/3, identifikační číslo osoby: 75032333, zastoupená JUDr. Josefem Mackem, advokátem se sídlem v Jablonci nad Nisou, Mšenská 3987/62, **5) Správa železnic, státní organizace**, se sídlem v Praze 1, Dlážděná 1003/7, identifikační číslo osoby: 70994234, **6) Tělovýchovná jednota Turnov, z. s.**, se sídlem v Turnově, Skálova 207, identifikační číslo osoby: 15045528, **7) město Turnov**, se sídlem v Turnově, Antonína Dvořáka 335, identifikační číslo osoby: 00276227, zastoupené Mgr. Františkem Jarošem, advokátem se sídlem v Turnově, Antonína Dvořáka 287, **8) Tělocvičná jednota Sokol Turnov**, se sídlem v Turnově, Skálova 540, **9) Česká republika – Státní pozemkový úřad**, se sídlem v Praze 3, Husinecká 1024/11a, identifikační číslo osoby: 01312774, **10) Zemědělské družstvo Český ráj Všeň v likvidaci**, se sídlem ve Všeni 124, identifikační číslo osoby: 00129151, **11) Strojní a traktorová stanice, odštěpný závod Turnov**, odštěpný závod, se sídlem Turnov, Hrubý Rohozec, identifikační číslo osoby: 15043347, za vedlejšího účastenství na straně dalších účastníků řízení: **MJ Trust s. r. o.**, se sídlem Turnov, Vesecko 484, identifikační číslo osoby: 08310297, zastoupená JUDr. Martinem Mikyskou, advokátem se sídlem v Malé Skále 397, **HELIOS-OKNA, spol. s r. o.**, se sídlem Daliměřice 480, identifikační číslo osoby: 15043088, zastoupená Mgr. Pavlem Vernerem, advokátem se sídlem v Turnově, Palackého 211, **Ředitelství silnic a dálnic ČR, státní příspěvková organizace**, se sídlem v Praze 4, Na Pankráci 546/56, identifikační číslo osoby: 65993390, **KADLEC, s. r. o.**, se sídlem Vesec 42, identifikační číslo osoby: 49287257, zastoupená Mgr. Františkem Jarošem, advokátem se sídlem v Turnově, Antonína Dvořáka 287, o žalobě podle části páté občanského soudního řádu – o nahrazení rozhodnutí Ministerstva zemědělství - Pozemkového úřadu [redacted] ze dne 19. března 2003, č. j. PÚ – [redacted] vedené u Okresního soudu v Semilech pod sp. zn. 8 C 459/2004, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. června 2022, č. j. 30 Co 1/2022-1629, t a k t o :

I. Dovolání se **odmítá**.

II. Žalobkyně je povinna nahradit dalším účastníků řízení náklady dovolacího řízení, a sice Lesům České republiky, s. p., České republice – Úřadu pro zastupování státu

ve věcech majetkových a České republice – Státnímu pozemkovému úřadu každému z nich ve výši 300,- Kč, Krajské správě silnic Libereckého kraje, příspěvkové organizaci, ve výši 4.114,- Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Vlastimila Škody, advokáta se sídlem v Děčíně, Masarykovo náměstí 193/20, a městu Turnov a vedlejšímu účastníkovi KADLEC, s. r. o. ve výši 6.364,60 Kč k rukám jejich zástupce, Mgr. Františka Jaroše, advokáta se sídlem v Turnově, Antonína Dvořáka 287, to vše do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

III. Ve vztahu mezi žalobkyní na straně jedné a Národním památkovým ústavem, státní příspěvkovou organizací, Správou železnic, státní organizací, Tělovýchovnou jednotou Turnov, Tělocvičnou jednotou Sokol Turnov, Zemědělským družstvem Český ráj Všeň v likvidaci, Strojní a traktorovou stanicí, odštěpným závodem Turnov, MJ Trust s. r. o., HELIOS – OKNA, spol. s r. o. a Ředitelstvím silnic a dálnic ČR na straně druhé nemá žádný z účastníků a vedlejších účastníků právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobkyně se žalobou podle části páté občanského soudního řádu podanou u Okresního soudu v Semilech dne 19. 6. 2003 domáhá uspokojení restitučního nároku na vydání majetku konfiskovaného státem na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb. o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřátel českého a slovenského národa (dále „dekret č. 12/1945 Sb.“), původnímu vlastníkovu a právnímu předchůdci žalobkyně, [REDAKCE] (dále také „právní předchůdce žalobkyně“), a navrhuje, aby bylo rozhodnutím soudu nahrazeno rozhodnutí Ministerstva zemědělství – Pozemkového úřadu [REDAKCE] ze dne 19. 3. 2003, č. j. PÚ-[REDAKCE] jímž bylo určeno, že žalobkyně není vlastníkem nemovitých věcí (pozemků) označených v přílohách č. 1 a č. 2 rozhodnutí.

2. Okresní soud v Semilech (dále „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 9. 12. 2021, č. j. 8 C 459/2004-1527, zamítl žalobu, kterou se žalobkyně podle části páté občanského soudního řádu domáhala uspokojení restitučního nároku na vydání majetku konfiskovaného státem na základě dekretu prezidenta republiky č. 12/1945 Sb., o konfiskaci a urychleném rozdělení zemědělského majetku Němců, Maďarů, jakož i zrádců a nepřítel českého a slovenského národa, o kterém bylo rozhodnutím Ministerstvem zemědělství – Pozemkového úřadu [REDAKCE] ze dne 19. 3. 2003, č. j. PÚ-[REDAKCE] rozhodnuto tak, že žalobkyně není vlastníkem nemovitých věcí uvedených v příloze č. 1 a 2 uvedeného rozhodnutí a nemá nárok na náhradu podle příslušných předpisů (výrok I.). Dále soud prvního stupně rozhodl o nákladech řízení mezi žalobkyní a dalšími a vedlejšími účastníky řízení a o nákladech řízení státu (výroky II. až XI.).

3. Krajský soud v Hradci Králové (dále „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 21. 6. 2022, č. j. 30 Co 1/2022-1629, k odvolání žalobkyně rozsudek soudu prvního stupně potvrdil (výrok I.) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení ve vztahu mezi žalobkyní a dalšími a vedlejšími účastníky řízení (výroky II. a III.).

4. Stěžejním pro posouzení, zda právní předchůdce žalobkyně [redacted] byl oprávněnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb., kterým se upravují některé otázky související se zákonem č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění zákona č. 93/1992 Sb. (dále „zákon č. 243/1992 Sb.“), bylo zodpovězení otázky, zda ve vztahu k osobě právního předchůdce žalobkyně byla splněna jedna z kumulativně daných podmínek citovaného ustanovení, a sice „zda nabyl zpět občanství podle zákona č. 245/1948 Sb., o státním občanství osob maďarské národnosti, zákona č. 194/1949 Sb., o nabývání a pozbývání československého státního občanství, nebo zákona č. 34/1953 Sb., jímž některé osoby nabývají československého státního občanství, pokud se tak nestalo již ústavním dekretem prezidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské“ (dále „dekret č. 33/1945 Sb.“). Tuto otázku soudy obou stupňů řešily s přihlédnutím k právní úpravě dekretu č. 33/1945 Sb., neboť právní předchůdce žalobkyně požádal po skončení druhé světové války o zachování československého státního občanství ve smyslu jeho ustanovení § 2 odst. 1 [„Osobám, spadajícím pod ustanovení § 1 (mimo jiných, českoslovenští státní občané národnosti německé nebo maďarské, kteří podle předpisů cizí okupační moci nabyli státní příslušnosti německé nebo maďarské, pozbyli dnem nabytí takové státní příslušnosti československého státního občanství), které prokáží, že zůstaly věrny Československé republice, nikdy se neprovinily proti národům českému a slovenskému a buď se činně zúčastnily boje za její osvobození, nebo trpěly pod nacistickým nebo fašistickým terorem, zachovává se československé státní občanství“].

5. V intencích rozhodování o zachování československého státního občanství právního předchůdce žalobkyně ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1, respektive odst. 2, dekretu č. 33/1945 Sb. se ukázala jako významná následující skutková zjištění učiněná v předchozích fázích nalézacího řízení před soudem prvního stupně: a) podle obsahu archu pro sčítání lidu v roce 1930 právní předchůdce žalobkyně (narozený ve [redacted] v roce [redacted]) zapsal německou národnost (národnost se určovala podle mateřského jazyka), b) dne 4. 7. 1939 vyplnil Dotazník ke zjištění německé státní příslušnosti ([redacted]) a dne 24. 7. 1939 mu byl vydán průkaz o německé státní příslušnosti, v Dotazníku uvedl jako mateřský jazyk němčinu, přihlásil se k německému lidu (promiscue překládáno i jako „národu“), potvrdil absolvování německých škol, jakož i to, že žádný z jeho čtyř prarodičů není a nebyl židovského původu nebo náboženství, c) dne 6. 10. 1945 požádal Magistrát hlavního města Prahy o zachování československého státního občanství ve smyslu ustanovení § 2 dekretu č. 33/1945 (žádost byla Ústředním národním výborem přidělena spisová značka IV. St. 4714/45), d) dne 10. 10. 1946 vydal Magistrát hlavního města Prahy právnímu předchůdci žalobkyně podle ustanovení § 2 odst. 2 věty druhé dekretu č. 33/1945 Sb. na formuláři B Ministerstva vnitra pod č. 39113 osvědčení o prozatímním zachování československého občanství, e) v listině ze dne 12. 8. 1947, č. j. A 4605-30/5-1947-VI/2. Ministerstvo vnitra Ústřednímu národnímu výboru oznámilo, že nevyhovuje žádosti právního předchůdce žalobkyně o zjištění, že se mu zachovává československé státní občanství podle § 2 odst. 2 dekretu č. 33/1945 Sb., neboť okolnosti uvedené v žádosti nelze pokládat za činnou účast v boji za osvobození Československa, f) dne 16. 12. 1947 vydalo Ministerstvo vnitra pod č. j. A 4605-16/12-1947-VI/2. právnímu předchůdci žalobkyně osvědčení o zachování československého státního občanství ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 věta první dekretu č. 33/1945 Sb. a g) dne 22. 12. 1947 vydal Magistrát hlavního města Prahy na formuláři D Ministerstva vnitra právnímu předchůdci žalobkyně rovněž osvědčení o zachování československého státního občanství.

6. Jde-li o právní posouzení zjištěného skutkového stavu vymezeného výše připomenutými rozhodnými skutečnostmi, jež nebyly žádným z hlavních (vedlejších) účastníků řízení zpochybněny, dospěly soudy obou stupňů k závěru [respektujíc přitom závazný právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2021, č. j. 28 Cdo 313/2020-1445 [(dále také „Kasační rozhodnutí“); tento rozsudek je, shodně jako dále označená rozhodnutí dovolacího soudu, přístupný na webových stránkách Nejvyššího soudu <http://www.nsoud.cz>], jímž byly zrušeny předchozí rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 6. 2019, č. j. 30 Co 1/2018-1220, a rozsudek Okresního soudu v Semilech ze dne 12. 9. 2017, č. j. 8 C 459/2004-997], že o zachování československého státního občanství právního předchůdce žalobkyně nebylo v intencích ustanovení § 2 odst. 2 dekretu č. 33/1945 Sb. řádně rozhodnuto, a ten se tudíž nestal oprávněnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb. Ve vztahu k jeho osobě nebyla totiž splněna kumulativně daná podmínka, že „nabyl zpět občanství podle ústavního dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb., o úpravě československého státního občanství osob národnosti německé a maďarské“ (*nebo podle jiného v předmětném zákonném ustanovení označeného právního předpisu*). Soudy obou stupňů uzavřely, že právnímu předchůdci žalobkyně tak nevznikl ani nárok na vydání majetku podle citovaného restitučního předpisu a rozhodnutí pozemkového úřadu, jímž bylo rozhodnuto o tom, že žalobkyně není vlastnící nemovitých věcí uvedených v přílohách č. 1 a 2, jako věcně správné ob stojí.

7. Odvolací soud nepřisvědčil argumentaci žalobkyně, že by měl následovat - vzdor závaznému právnímu názoru vyjádřenému v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2021, č. j. 28 Cdo 313/2020-1445 – závěr o řešení otázky občanství právního předchůdce žalobkyně předestřený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 28 Cdo 4419/2007, a v nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2001, sp. zn. II. ÚS 326/98 (tento nálezn je, shodně jako dále označená rozhodnutí Ústavního soudu, přístupný na webových stránkách Ústavního soudu <http://nalus.usoud.cz>). K tomu uvedl, že tato rozhodnutí byla vydána v jiných řízeních, a proto závěry v nich obsažené nejsou v poměrech přítomné právní věci, byť se jedná o věci předmětem řízení i okruhem účastníků blízké, přímo závazné.

8. Proti rozsudku odvolacího soudu podala žalobkyně dovolání, jež má ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění [srovnej článek II., bod I. přechodných ustanovení zákona č. 286/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony] – dále „o. s. ř.“, za přípustné pro řešení právní otázky, jež je v rozhodovací praxi dovolacího soudu řešena rozdílně, a současně se při jejím řešení odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího soudu představované závěry vyjádřenými v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 28 Cdo 4419/2007, a rovněž Ústavního soudu podávajícími se z nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2001, sp. zn. II. ÚS 326/98. Je přesvědčena, že jiný úsudek Nejvyššího soudu o splnění podmínky zachování státního občanství právního předchůdce žalobkyně podle dekretu č. 33/1945 Sb. měl již v řízení vedeném u dovolacího soudu pod sp. zn. 28 Cdo 313/2020, vést k předložení věci k rozhodnutí velkému senátu, kterýžto návrh činí i v nynějším dovolání. Důvod dovolání pak žalobkyně spojuje s jiným právním posouzením věci Nejvyšším soudem, než jaké bylo učiněno v rozsudku ze dne 20. 4. 2021, č. j. 28 Cdo 313/2020-1445.

9. Dovolatelka namítá, že odvolací soud dospěl – respektujíc závazný právní názor Nejvyššího soudu vyjádřený v Kasačním rozhodnutí – k nesprávnému právnímu závěru o nesplnění podmínky upravené v ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb. právním

předchůdcem žalobkyně, a sice o opětovném nabytí československého občanství - v poměrech posuzované věci - podle dekretu č. 33/1945 Sb. Připomíná, že odvolací soud se měl přichýlit k řešení této otázky v intencích nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2001, sp. zn. II. ÚS 326/98, potažmo rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 28 Cdo 4419/2007, v němž dovolací soud zohlednil pro posouzení řešené otázky jako významný postup tehdejších orgánů vůči právnímu předchůdci žalobkyně, jenž svědčil o tom, že po roce 1945 bylo rozhodnuto o vrácení státního občanství, na což současně ukazuje i to, že právní předchůdce žalobkyně nebyl odsunut, ale podstoupil řízení o povolení vystěhování z tehdejší Československé republiky. Ve světle uvedeného pak žalobkyně kritizuje závěr vyjádřený v Kasačním rozhodnutí jako extrémně formalistický a odmítá v něm vyjádřenou snahu Nejvyššího soudu po ústavněprávním justičním dialogu s Ústavním soudem, jenž je dle jejího mínění jen obtížně představitelný v situaci, kdy na základě shodné skutkové situace dospěl při řešení totožné právní otázky Ústavní soud v nálezu ze dne 13. 6. 2001, sp. zn. II. ÚS 326/98, k jinému závěru.

10. Žalobkyně v dovolání navrhla, aby věc byla předložena k rozhodnutí velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu a aby byl následně rozsudek odvolacího soudu, jakož i rozsudek soudu prvního stupně, zrušen.

11. Další účastník řízení 2), Česká republika - Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových, a další účastník řízení 3), Krajská správa silnic Libereckého kraje, příspěvková organizace, ve vyjádření k dovolání přisvědčili správnosti dotčeného rozsudku odvolacího soudu, jímž byl respektován závazný právní názor předestřený v Kasačním rozhodnutí. Další účastník řízení 3) se připojil k procesnímu návrhu žalobkyně předložit věc k rozhodnutí velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu.

12. Další účastník řízení 1), Lesy České republiky, s. p., má za to, že dovoláním dotčené rozhodnutí odvolacího soudu je věcně správné v situaci, kdy soudy obou stupňů respektovaly závazný právní názor Nejvyššího soudu vyjádřený v Kasačním rozhodnutí, že o zachování československého státního občanství právního předchůdce žalobkyně nebylo rozhodnuto řádným správním rozhodnutím, které by vyvolalo účinky předvídané v ustanovení § 2 odst. 1 dekretu č. 33/1945 Sb. Dále odmítá názor dovolatelky o kolizi konkluze přijaté odvolacím soudem se závěry vyjádřenými v nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2001, sp. zn. II. ÚS 326/98, potažmo v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 28 Cdo 4419/2007, jež nebyly pro odvolací soud v tomto řízení závazné. Další účastník řízení 1) navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání žalobkyně zamítl.

13. Další účastník řízení 7), město Turnov, a vedlejší účastník, KADLEC, s. r. o. označili dovolání žalobkyně za nepřípustné pro nesplnění podmínek vymezených v ustanovení § 237 o. s. ř. Ztotožňují se s dovoláním dotčeným rozsudkem odvolacího soudu jako s věcně i právně správným. Připomínají, že s veškerými námitkami, jež v dovolání předložila žalobkyně, se již Nejvyšší soud vypořádal v Kasačním rozhodnutí, včetně navrhovaného předložení věci k rozhodnutí velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu, kterýžto postup dovolací soud neshledal důvodným pro relevantní odlišnosti věci projednávané v řízení sp. zn. 28 Cdo 313/2020 a věci rozhodované Nejvyšším soudem v rozsudku ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 28 Cdo 4419/2007. Upozorňují dále i na odlišnost věci posuzované Ústavním soudem v nálezu ze dne 13. 6. 2001, sp. zn. II. ÚS 326/98, jehož závěry nemohly být do poměrů projednávané věci promítnuty, neboť řešení otázky trvání státního občanství právního předchůdce žalobkyně nebylo závazné právně posuzováno z hlediska naplnění podmínky zakotvené v ustanovení § 2 odst. 1 zákona

č. 243/1992 Sb. Navrhují, aby dovolací soud dovolání žalobkyně jako nepřipustné odmítl, popřípadě jako zjevně nedůvodné, zamítl.

14. Další účastník řízení 9), Česká republika – Státní pozemkový úřad, po obšírné rekapitulaci dosavadního průběhu řízení shledává dovolání žalobkyně ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. nepřipustným, neboť má za to, že absentuje dovolatelkou zdůrazňovaný rozpor mezi Kasačním rozhodnutím na straně jedné a nálezem Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2001, sp. zn. II. ÚS 326/98, a rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 28 Cdo 4419/2007, na straně druhé. Připomíná, že skutková situace v řízení, jež vyústilo ve vydání Kasačního rozhodnutí, byla odlišná od skutkového základu, z něhož vycházel dovolací soud v minulosti. Akcentuje, že otázkou řádného rozhodování o zachování československého občanství právního předchůdce žalobkyně se v minulosti Nejvyšší soud vůbec nezabýval, a proto jeho závěry byly v Kasačním rozhodnutí překonány. Ve vztahu k závěrům vyplývajícím z nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2001, sp. zn. II. ÚS 326/98, uvedl, že byly překonány konkluzemi obsaženými v nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2004, sp. zn. III. ÚS 107/04, týkajícími se zejména významu „Dotazníku ke zjištění německé státní příslušnosti“, který právní předchůdce žalobkyně vyplnil dne 4. 7. 1939. Shrnuje, že dovoláním dotčený rozsudek odvolacího soudu respektující závazný právní názor vyjádřený v Kasačním rozhodnutí je správný a navrhuje, aby dovolací soud dovolání odmítl, popřípadě zamítl.

15. Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že dovolání bylo podáno proti pravomocnému rozhodnutí odvolacího soudu, u něhož to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.), že bylo podáno v zákonné lhůtě oprávněnou osobou - účastníkem řízení (§ 240 odst. 1, věta první, o. s. ř.) a že je splněna i podmínka povinného zastoupení dovolatelky advokátem (§ 241 odst. 1 o. s. ř.), zabýval se tím, zda je dovolání žalobkyně přípustné (§ 237 a § 245 o. s. ř.).

16. Podle ustanovení § 236 odst. 1 o. s. ř. dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

17. Přípustnost dovolání proti napadenému rozhodnutí odvolacího soudu (jež je rozhodnutím, jímž se končí odvolací řízení, nikoliv rozhodnutím z okruhu usnesení vyjmenovaných v § 238a o. s. ř.) je třeba poměřovat ustanovením § 237 o. s. ř. (hledisky v něm uvedeny).

18. Podle ustanovení § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

19. Dovolání žalobkyně není pro řešení hmotněprávní otázky, zda její právní předchůdce byl osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb. (z hlediska naplnění kumulativně dané podmínky, že nabyt zpět občanství podle dekretu č. 33/1945 Sb.) ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné, neboť při řešení této otázky se odvolací soud od rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, potažmo rozhodovací praxe Ústavního soudu, představované vždy toliko jedním rozhodnutím (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 28 Cdo 4419/2007, respektive nález Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2001, sp. zn. II. ÚS 326/98) neodchýlil, neboť závěr, na němž je rozsudek

odvolacího soudu [respektující závazný právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2021, č. j. 28 Cdo 313/2020-1445, tj. že o zachování československého státního občanství právního předchůdce žalobkyně nebylo řádně (zákonu odpovídajícím způsobem) ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 dekretu č. 33/1945 Sb. rozhodnuto] založen, postihuje i takové aspekty rozhodování o zachování československého občanství ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 dekretu č. 33/1945 Sb., jimiž se shora označená rozhodnutí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu nezabývala. Nelze tak identifikovat ani rozdílnost v rozhodování jedné a téže otázky Nejvyšším soudem, což implikuje závěr o nepřipustnosti dovolání ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. i z hlediska korespondujícího důvodu odlišného řešení totožné právní otázky dovolacím soudem. Připustnosti dovolání pak Nejvyšší soud v poměrech projednávané věci nepřisvědčuje ani se zřetelem na hledisko odlišného posouzení již dovolacím soudem vyřešené otázky (v posuzovaném sporu v rozsudku ze dne 20. 4. 2021, č. j. 28 Cdo 313/2020-1445) - dovolatelkou nesprávně označeného jako důvod dovolání – neboť pro jiné posouzení otázky, zda se právní předchůdce žalobkyně stal oprávněnou osobou ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb. v důsledku vydání řádného rozhodnutí o zachování československého občanství dle ustanovení § 2 odst. 2 dekretu č. 33/1945 Sb. (a tudíž naplnění podmínky opětovného nabytí státního občanství podle citovaného dekretu) neshledává Nejvyšší soud žádný relevantní důvod. V individuálně daných poměrech projednávané věci totiž byla řešená právní otázka rozsudkem ze dne 20. 4. 2021, č. j. 28 Cdo 313/2020-1445, posouzena - na rozdíl od předchozích rozhodnutí Nejvyššího soudu, respektive Ústavního soudu - v celé její šíři.

20. Vzhledem k tomu, že nelze identifikovat rozdílnou rozhodovací praxi Nejvyššího soudu při řešení hmotněprávní otázky, zda bylo o zachování státního občanství právního předchůdce žalobkyně dle dekretu č. 33/1945 Sb. řádně rozhodnuto, kteréžto řešení bylo nezbytné pro závěr, zda se [redacted] stal oprávněnou osobou dle ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb., neshledává dovolací soud, shodně jako v předešlém dovolacím řízení, důvod pro předložení věci velkému senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu (§ 20 odst. 1 věta první zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, ve znění pozdějších předpisů), jak navrhuje dovolatelka a další účastníci řízení 3). V rozsudku ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 28 Cdo 4419/2007, Nejvyšší soud uzavřel, že „v rozhodnutí o zachování československého státního občanství ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 dekretu č. 33/1945 Sb. je již obsažen pozitivní závěr o neprovinění se žadatele proti československému státu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb.“; jedná se přitom o důvod, na němž je předešlé rozhodnutí dovolacího soudu založeno. Byť se s tímto závěrem v Kasačním rozhodnutí Nejvyšší soud v obecné rovině ztotožnil, neboť významově shodnou podmínku, vedle dalších, upravovalo i ustanovení § 2 odst. 1 dekretu č. 33/1945 Sb., dále se zabýval otázkou, kterou Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 28 Cdo 4419/2007, explicitně neřešil, a sice že podmínka „neprovinění se proti československému státu“ je svázána s kondicí vydání řádného (tedy zákonu odpovídajícího) rozhodnutí o zachování československého státního občanství příslušným správním orgánem, kteréžto při zohlednění individuálně daných okolností případu založených na skutkových zjištěních učiněných toliko v přítomné právní věci v případě žadatele (právního předchůdce žalobkyně) vydáno nebylo. Právě tento aspekt rozhodování o zachování československého občanství dle ustanovení § 2 odst. 2 dekretu č. 33/1945 Sb. nebyl v rozsudku ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 28 Cdo 4419/2007, hodnocen, což přítomnou právní věc odlišuje od sporu dříve rozhodnutého citovaným rozsudkem a závěr přijatý v Kasačním rozhodnutí tak nemůže být v kontradikci ke konkluzím vyjádřeným v dřívějším rozhodnutí. Otázku formy správního aktu o zachování československého občanství posuzoval Nejvyšší soud v předchozím rozhodnutí skrze námitky dovolatelů o použitelnosti toho či onoho vzoru

(tiskopisu) publikovaného v oběžníku č. 20 Ministerstva vnitra Československé republiky dne 24. 8. 1945 pod č. j. A-4600-16/8-45 ref. A, „Úprava československého státního občanství podle dekretu č. 33/1945 Sb.“, aby posléze jeho úsudek vyústil v konkluzi, že žádný vzor či formulář buď nebyl publikován, nebo nebyl předložen. To je koneckonců rovněž závěr, s nímž se Nejvyšší soud v Kasačním rozhodnutí ztotožnil, přičemž tato konkluze představuje východisko pro úsudek, že o zachování československého státního občanství mělo být rozhodnuto řádným správním rozhodnutím, jež by mělo veškeré náležitosti stanovené obecně závazným právním předpisem, jímž bylo v době rozhodování o státním občanství vládní nařízení č. 8/1928 Sb., o řízení ve věcech náležících do působnosti politických úřadů (správní řízení) – dále „nařízení“, jež vláda Československé republiky vydala na základě zmocnění upraveného v článku 10 zákona č. 125/1927 Sb. z. a n., o organizaci politické správy.

21. Byť lze přípustnost dovolání v intencích ustanovení § 237 o. s. ř. založit i na argumentaci o vztahu řešené právní otázky k ustálené rozhodovací praxi Ústavního soudu (z hledisek v ustanovení § 237 o. s. ř. definovaných, k čemuž srovnej výrokovou část III. a bod 43. odůvodnění stanoviska pléna Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2017, sp. zn. Pl. ÚS-st. 45/16, jež bylo publikováno ve Sbírce zákonů pod číslem 460/2017 Sb., podle něhož za přípustné je třeba posoudit „dovolání proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, závisí-li napadené rozhodnutí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva vztahující se k ochraně základních práv a svobod, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, popř. i Ústavního soudu, nebo jde o otázku, která v rozhodování dovolacího soudu, popř. Ústavního soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo je rozhodována dovolacím soudem odchýlně i po rozhodnutí Ústavního soudu, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak, není-li dosud o ní rozhodnuto vykonatelným rozhodnutím Ústavního soudu“; viz též náleží Ústavního soudu ze dne 1. 11. 2016, sp. zn. III. ÚS 1594/16), v poměrech projednávané věci nemůže být přípustnosti dovolání přisvědčeno pro žalobkyní tvrzený odklon odvolacího soudu od rozhodovací praxe Ústavního soudu a ani pro rozdílné řešení jedné a téže právní otázky dovolacím soudem (v rozsudku ze dne 20. 4. 2021, č. j. 28 Cdo 313/2020) a Ústavním soudem (v nálezu ze dne 13. 6. 2001, sp. zn. II. ÚS 326/98).

22. Již v rozsudku ze dne 20. 4. 2021, č. j. 28 Cdo 313/2020-1445 (bod 50. odůvodnění rozsudku) Nejvyšší soud vyložil, že principu závaznost vykonatelných rozhodnutí Ústavního soudu pro všechny orgány a osoby ve smyslu ustanovení článku 89 odst. 2 Ústavy České republiky se nepřičí, aby v případě tzv. precedenční závaznosti neměl obecný soud možnost právní názory Ústavního soudu nerespektovat a předejít vlastní konkurující úvahy, na jejichž základě začne s Ústavním soudem vést tzv. ústavněprávní justiční dialog (srovnej např. náleží Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2018, sp. zn. II. ÚS 2941/17, náleží Ústavního soudu ze dne 19. 8. 2020, sp. zn. II. ÚS 4162/19, nebo náleží Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2020, sp. zn. II. ÚS 1711/20). Takováto možnost ostatně navazuje na tezi vyjádřenou v judikatuře samotného Ústavního soudu, dle níž je závaznost rozhodnutí spojena, kromě výroku, s nosnými důvody jeho rozhodnutí (ratio decidendi) ve skutkově obdobných případech (k tomu srovnej např. náleží Ústavního soudu ze dne 19. 3. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 2/03, náleží Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 252/04, náleží Ústavního soudu ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. IV. ÚS 301/05, náleží Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 4/06, a z nedávné doby náleží Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2017, sp. zn. IV. ÚS 2158/16, náleží Ústavního soudu ze dne 12. 6. 2019, sp. zn. IV. ÚS 2503/18). Nelze tudíž míti za to, jak se v dovolání domnívá žalobkyně, že by snaha Nejvyššího soudu

projevená v konkluzích Kasačního rozhodnutí byla v kontradikci k zásadě „oprávněného očekávání a předvídatelnosti dalšího vývoje věci“. I nyní tedy může jako na plně relevantní odkázat Nejvyšší soud na výklad podávající se z bodu 51. odůvodnění Kasačního rozhodnutí reagující na významovou odlišnost právní otázky řešené v odkazovaném nálezu Ústavního soudu a v rozsudku ze dne 20. 4. 2021, č. j. 28 Cdo 313/2020-1445, když uvedl následující: „*Takovým příkladem je i nález Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2001, sp. zn. II. ÚS 326/98 (a obdobně i nález Ústavního soudu ze dne 14. 3. 2002, sp. zn. IV. ÚS 143/01, a nález Ústavního soudu ze dne 14. 1. 2003, sp. zn. I. ÚS 145/01), v nichž byla otázka státního občanství právního předchůdce žalobkyně řešena v souvislosti s podmínkou „nepřetržitosti trvání státního občanství“ vtělené do ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 243/1992 Sb., jež na právního předchůdce žalobkyně nemohla dopadnout, neboť restituční nárok uplatnil ještě před jejím vložím do zákona. Cituje-li odvolací soud v bodu 97. odůvodnění dovoláním napadeného rozsudku z nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2001, sp. zn. II. ÚS 326/98, pak konstatování Ústavního soudu, že „stěžovatel nepozbyl státní občanství podle dekretu č. 33/1945 Sb., neboť získal Osvědčení o zachování čs. státního občanství ze dne 16. 12. 1947“, nepřestavuje závazné řešení otázky naplnění předmětné podmínky upravené v ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb. (s vazbou na nezbytné, ale v nálezu absentující úvahy týkající se rozhodování podle ustanovení § 2 odst. 2 dekretu č. 33/1945 Sb.). Nosné důvody citovaného nálezu (stejně jako dalších dvou nálezu Ústavního soudu výše označených) se totiž upínají k podmínce nepřetržitosti trvání občanství (odtud i odkaz Ústavního soudu na údaj o vzdání se občanství v roce 1949 a jeho znovunabytí v roce 1992) oprávněné osoby, jež se s ohledem na poměry právního předchůdce žalobkyně, jakož i dalších osob propuštěných ze státně-občanského svazku, popřípadě osob, jimž bylo státní občanství československými orgány odňato, nemohla z důvodu v nálezu specifikovaného uplatnit. Do stejné kategorie rozhodnutí Ústavního soudu, jímž v přítomné právní věci soudy nižších stupňů (zřejmě pod vlivem argumentace obsažené v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 28 Cdo 4419/2007) podpořily závěr o zachování československého státního občanství právního předchůdce žalobkyně, náleží i nález Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 98/04, s formulovaným právním závěrem, jenž je převzat z citace odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 28 Cdo 4419/2007, v bodu 116. odůvodnění rozsudku odvolacího soudu. V odkazované věci Ústavní soud požadavek na obezřetný přístup k hodnocení skutečností, jež nastaly před několika dekádami, a zohlednění postupu orgánů státu při rozhodování podle dekretu č. 33/1945 Sb., kteréžto měly bezprostřední kontakt s tehdejší realitou a nebyly nepřiměřeně časově vzdáleny od relevantních událostí, formuloval v řízení o ústavní stížnosti směřující proti rozsudku Nejvyššího správního soudu a rozhodnutí Ministerstva vnitra vydaných v roce 2003, respektive v roce 2002, v nichž bylo s odstupem téměř šedesáti let rozhodováno o zachování československého státního občanství podle ustanovení § 2 odst. 2 dekretu č. 33/1945 Sb. [formálně bylo pokračováno v řízení zahájeném v roce 1945, které sice nebylo dokončeno, nicméně žadateli bylo vydáno dne 20. 3. 1946 osvědčení (na tiskopisu vzoru B vydaného Ministerstvem vnitra) o prozatímním zachování československého občanství]. Z právě uvedeného je zřejmé, že ani závěry vyjádřené v nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 6. 2005, sp. zn. I. ÚS 98/04, se v poměrech přítomné právní věci prosadit nemohou.“*

23. Argumentovala-li pak dovolatelka na podporu stanoviska, že její právní předchůdce po roce 1945 československé občanství nabyt zpět, postupem tehdejších orgánů, které po roce 1948 vyhověly jeho žádosti o propuštění ze státního svazku Československé republiky, pak i touto otázkou se Nejvyšší soud v bodě 52. odůvodnění rozsudku ze dne 20. 4. 2021, č. j. 28 Cdo 313/2020-1445, již zabýval, přičemž uvedl, že „*uvedená argumentace nepostihuje podstatu posuzované otázky, zda o zachování československého státního občanství*

právního předchůdce žalobkyně bylo ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 dekretu č. 33/1945 Sb. řádně (zákonu odpovídajícím způsobem) rozhodnuto. Důkazem o tom nemůže být samotné subjektivní přesvědčení právního předchůdce žalobkyně vycházející z listiny, kterou lze označit za správní paakt, že se tak stalo, což vyvolalo jeho potřebu požádat o propuštění ze svazku Československé republiky. Ani aprobuující úkon tehdejšího správního orgánu, který žádosti vyhověl, nemá ve vztahu k posuzované otázce potřebnou vypovídací hodnotu. Z jeho obsahu je zřejmé, že žádosti právního předchůdce žalobkyně bylo vyhověno na základě údaje o nabytí jiné státní příslušnosti a zcela zřejmě i s vědomím (s ohledem na společensko - politickou atmosféru v období po Únoru 1948), že pozbytím československého státního občanství jsou „definitivně a nezpochybnitelně“ stvrzeny právní účinky provedené konfiskace majetku podle dekretu č. 12/1945 Sb. a petrifikováno tak postavení Československého státu jako jeho vlastníka.“

24. Žalobkyně v dovolání výslovně věcnou argumentací nezpochybňuje závěr, na níž je rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2021, č. j. 28 Cdo 313/2020-1445, založen (a jež byl pro soudy nižších stupňů procesně projektován do závazného právního názoru), a sice že o zachování československého státního občanství, o něž její právní předchůdce ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 dekretu č. 33/1945 Sb. dne 6. 10. 1945 požádal, nebylo zákonu odpovídajícím způsobem rozhodnuto. Žádá, aby řečená konkluze byla podrobena s ohledem na závěry přijaté v rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 12. 6. 2008, sp. zn. 28 Cdo 4419/2007, a v nálezů Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2001, sp. zn. II. ÚS 326/98, testu správnosti v podobě rozhodnutí velkého senátu občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu, pro kterýžto postup, jak ze shora podaného výkladu vyplývá, neshledává ovšem tříčlenný senát Nejvyššího soud žádný důvod. Sluší se proto při absenci meritorně zaměřené dovolací argumentace na konto konkluze, že „z rozhodnutí o zachování československého státního občanství vydaném podle ustanovení § 2 odst. 2 dekretu č. 33/1945 Sb. závěr o tom, že se původní vlastník majetku zkonfiskovaného podle dekretu č. 12/1945 Sb. nebo podle dekretu č. 108/1945 Sb. neprovinil proti československému státu (§ 2 odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb.), vyplývá pouze tehdy, měl-li takový akt formu správního rozhodnutí věcně příslušného správního orgánu se všemi formálními i obsahovými náležitostmi upravenými ve vládním nařízení č. 8/1928 Sb.,“ odkázat na podrobný výklad, jenž se ve strukturované podobě podává z bodů 45. až 49. odůvodnění v této věci dříve vydaného rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2021, č. j. 28 Cdo 313/2020-1445.

25. Z uvedeného plyne, že dovolání žalobkyně není přípustné, a proto Nejvyšší soud dovolání v souladu s ustanovením § 243c odst. 1 o. s. ř. odmítl.

26. Protože žalobkyně dovoláním napadla rozsudek odvolacího soudu „v celém rozsahu“, zabýval se dovolací soud přípustností dovolání i ve vztahu k té části výroku I., v níž odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně i ve výrocích II. až XI. o nákladech řízení, a ve vztahu k výrokům II. a III. o nákladech odvolacího řízení. Proti označeným výrokům však není dovolání objektivně – ze zákona – přípustné [§ 238 odst. 1 písm. h) o. s. ř., ve znění účinném od 30. 9. 2017].

27. Výrok II. o nákladech dovolacího řízení je odůvodněn ustanovením § 243c odst. 3 věta první o. s. ř. za současného použití ustanovení § 224 odst. 1, § 151 odst. 1 část věty před středníkem a § 146 odst. 3 o. s. ř. Protože dovolání žalobkyně bylo odmítnuto a dalším účastníkům řízení 1), 2) a 9) vznikly v dovolacím řízení náklady (podáním vyjádření k dovolání), je žalobkyně povinna těmto dalším účastníkům řízení (nezastoupeným advokátem) tyto náklady - každému z nich ve výši 300,- Kč - nahradit [k výši náhrady viz ustanovení § 1 odst. 1, odst. 3 písm. a) a § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení

výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu]. V případě dalšího účastníka řízení 3) činí náhrada nákladů dovolacího řízení částku 4.114,- Kč [součet mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby (sepis vyjádření k dovolání) ve výši 3.100,- Kč - § 1 odst. 2, § 2 odst. 1, § 6 odst. 1, § 8 odst. 1 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále „advokátní tarif“), a náhrady paušálně určených hotových výdajů za jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč – § 11 odst. 1 písm. k) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Protože zástupce dalšího účastníka řízení 3) je plátcem daně z přidané hodnoty [§ 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. a § 14a odst. 1 advokátního tarifu a § 23a zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů] navyšují se výše uvedené položky náhrady nákladů právního zastoupení o náhradu 21% daně z přidané hodnoty ve výši 714,- Kč. V případě dalšího účastníka řízení 7) a vedlejšího účastníka, KADLEC, s. r. o., činí náhrada nákladů dovolacího řízení částku 6.364,60 Kč [součet snížené mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby (sepis vyjádření k dovolání) při zastupování dvou osob ve výši 4.960,- Kč - § 1 odst. 2, § 2 odst. 1, § 6 odst. 1, § 8 odst. 1, § 9 odst. 4 písm. d) a § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., a náhrady paušálně určených hotových výdajů za jeden úkon právní služby ve výši 300 Kč – § 11 odst. 1 písm. k) a § 13 odst. 4 advokátního tarifu]. Protože zástupce dalšího účastníka řízení 7) a vedlejšího účastníka, KADLEC, s. r. o., je plátcem daně z přidané hodnoty [§ 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. a § 14a odst. 1 advokátního tarifu a § 23a zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů] navyšují se výše uvedené položky náhrady nákladů právního zastoupení o náhradu 21% daně z přidané hodnoty ve výši 1.104,60 Kč.

28. Místem splnění náhradové povinnosti zastoupených účastníků jsou jejich zástupci, kteří jsou advokáty (§ 149 odst. 1 o. s. ř.); jinak přímo další účastníci řízení, jimž byla náhrada nákladů dovolacího řízení přiznána. Lhůta ke splnění povinnosti byla určena podle ustanovení § 160 odst. 1, část věty před středníkem a § 167 odst. 2 o. s. ř., neboť ke stanovení lhůty jiné neshledal dovolací soud žádný důvod.

29. Výrok III. o nákladech dovolacího řízení je rovněž odůvodněn ustanovením § 243c odst. 3 věta první o. s. ř. za současného použití ustanovení § 224 odst. 1, § 151 odst. 1 část věty před středníkem a § 146 odst. 3 o. s. ř. Dovolání žalobkyně bylo sice odmítnuto, nicméně dalším účastníkům řízení 4) až 6) a 8) a vedlejšími účastníkům, vyjma vedlejšího účastníka KADLEC, s. r. o., žádné náklady v dovolacím řízení nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí není opravný prostředek přípustný.

Nesplní-li žalobkyně povinnost uloženou tímto rozhodnutím, mohou se další účastníci řízení (vedlejší účastník) domáhat výkonu rozhodnutí nebo exekuce.

V Brně dne 17. I. 2023

JUDr. Michael Pažitný, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: [REDACTED]

